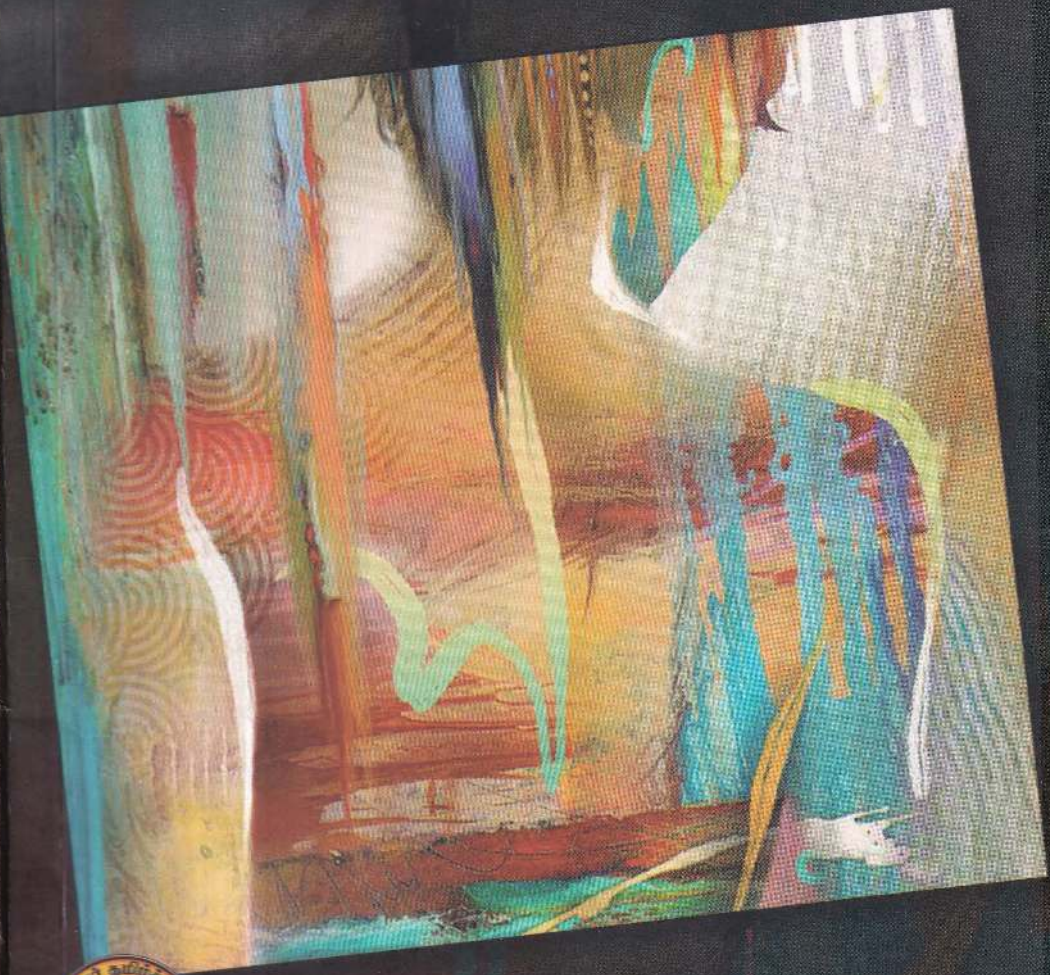

அன்ன வறியும்

மன்னார் அமுதன் கவிதைகள்

அன்ன வர்த்தும்

மன்னார் அமுதன் கவிதைகள்

வெளியீடு :

மன்னார் தமிழ்ச்சங்கம்

அன்ன வாயினும் : கவிதைகள்

ஆசிரியர்: மன்னார் அமுதன் © மைதிலி அமுதன் / முகவரி: 23, வயல் வீதி, சின்னக்கடை, மன்னார், இலங்கை. / அலைபேசி: 0714442241 / முதற்பதிப்பு: கார்த்திகை 2015 / வெளியீடு: மன்னார் தமிழ்ச்சங்கம் / அட்டை & பக்க வடிவமைப்பு: சதீஷ் / அச்சுப்பதிப்பு: சைபர் சிட்டி அச்சுக் கலையகம், மன்னார் / பக்கம்: 80 / விலை: ரூபாய். 200 / ISBN 978-955-53168-1-1

‘Annayavinum’ Poems

Author : Mannar Amuthan ©Mythili Amuthan / Address: 23, Field Street, Sinnakadai, Mannar, Sri Lanka / Mobile: 0714442241 / First Edition : November 2015 / Published by: Mannar Tamil Sangam / Cover Design & Layout : Shathees / Printed by : Cyber City Printing Arts / Pages: 80 / Price: Rs.200 / ISBN 978-955-53168-1-1

மௌனித்துப்போன
என் நாட்களை
மீண்டும் மலரச் செய்த
மனைவி மைதிலிக்கும்
ஹரிஸ் மற்றும் ஹாசினிக்கும்

உங்கள்
காலமத்தடம் பதிந்த
கடற்கரை ஒன்று
என்னுள் கிடக்கிறது.
அதில் எப்போதும் நான்
சிப்பிகள் பொறுக்கும்
சிறுவனாய் மட்டுமே..!

ஜீவநதி, மன்னா, அருட்பணி.தமிழ்நேசன், மகா தர்மகுமார குருக்கள், தேவா, அஷ்ரப் ஷிஹாப்தீன், நந்தினி சேவியர், கே.எஸ்.சிவகுமாரன், அமல்ராஜ் பிரான்சிஸ், முகமட் சிஹார், ஜே.ஆர்.மயூரன், எஸ்.ஏ.உதயன், மு.சிவானந்தன், அமல்ராஜ் ரெவல், வி. விமலாதித்தன், டொக்டர்.எம்.கே.முருகானந்தன், வதிரி.சி.ரவீந்திரன், பாலா ஜயா, ஹாசிம் உமர், க.பரணிதரன், வெ.துஷ்யந்தன், ஜனூஸ், வெற்றிச்செல்வி, சுஜானா, அ.நிசாந்தன், வெலிகம நிம்ஷா, தியத்தலாவ நிஷ்னா, எம்.எல்.எம்.அன்ஷார், டொமினிக் ஜீவா, மேமன்கவி, பொத்துவில் அஸ்மின், தெளிவத்தை ஜோசப், கலைவாதி கலீல், ஓகே குணநாதன், அம்புறோஸ் பீட்டர், அருட்பணி. சவெரி அடிகள், நிந்தவர் ஷிப்லி, நாச்சியாதீவு பர்வீன், பஸ்லி ஹமீட், கலாபூஷணம் அ.அந்தோணிமுத்து, லுணுகல ஸ்ரீ, பிரமிளா, டிரோன் பெர்னாண்டோ, அமீர் அலி, எனது அம்மா, மனைவி மைதிலி மற்றும் சொல்ல மறந்தவர்களுக்குமாக...

காட்சி விரிக்கும் கவிதைகள்!

கவிஞர் அஹ்ரஃப் சிஹாப்தீன்.

மன்னார் அமுதனின் 'அக்குரோணி' கவிதைத் தொகுதிக்கு நயவுரை வழங்கியோரில் நானும் ஒருவன். அதன் பின்னர் அமுதனின் இந்தக் கவிதைத் தொகுதி உங்கள் கரங்களுக்கு வந்திருக்கிறது. அக்குரோணி கவிதைகளின் போக்கிலிருந்து வித்தியாசப்பட்ட கவிதை சொல்லும் வகையில் இக்கவிதைகள் அமைந்திருப்பதை நீங்கள் காண்பீர்கள்.

'அன்னயாவினும்' தொகுதியின் ஒரு சில கவிதைகளை மன்னார் அமுதன் அவ்வப்போது முகநூலில் இட்டு வந்த போது படித்திருக்கிறேன், அவரைப் பாராட்டியிருக்கிறேன்.

கவிதையை முழுமையாகத் தருவதில் அமுதன் முழுமையடைந்திருக்கிறார் எனச் சொல்வதில் எனக்குள் குழப்பங்கள் கிடையாது. ஒரு கவிதை தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொள்ள எந்தப் பாணியை விரும்புகிறதோ எந்த வார்த்தைகளை விரும்புகிறதோ எந்தச் சொற்களை விரும்புகிறதோ அவை அத்தனையையும் கொண்டதாக அமைவதே முழுமையான கவிதை. இந்த வகையில் ஒரு நல்ல கவிஞனாக அமுதன் முழுமையடைந்து விட்டார் என்று சொல்வேன்.

இந்த முழுமை அவரது வாசிப்பாலும் வயதினாலும் உணர்வினாலும் அனுபவத்தினாலும் மாத்திரம் வந்திருக்கிறது என்பதை ஓரளவுதான் ஏற்றுக் கொள்ள முடியும். அதற்கும் மேலாக கவிதை என்பது என்ன என்ற நிறைவான சிந்தனையும் உணர்வும் புரிதலும்தான் அந்த முழுமைக்குக் காரணம் என்று சொல்ல முடியும்.

தன்னைப் புரிந்து கொள்ள முடியாத மனிதன் எவ்வாறு முழுமை பெறுவதில்லையோ அப்படியேதான் கவிதை என்ற கலை வடிவமும். எல்லாக் கலை வடிவங்களுக்கும் இது பொருந்தும். ஒரு கலை வடிவம் அதன் நேர்த்தியால், வடிவத்தால் அழகும் பொலிவும் பெறுகிறது. அந்த நேர்த்தியையும் அழகையும் கவிதையில் கொண்டு வருவதற்கு கவிதை என்றால் என்ன என்ற ஆழ் உணர்வும் ரசனையும் கவிஞனுக்கு இருக்க வேண்டும். அது மன்னார் அமுதனுக்கு இருக்கிறது.

இந்தத் தொகுதியைப் படிக்க ஆரம்பித்த போது எந்தக் கவிதையில் ஆரம்பித்துப் பேசுவது என்கிற பெரிய சவாலைத்தான் நான் எதிர் கொண்டேன். அவ்வப்போது நான்கு கவிதைகளைப் படிப்பதும் மூடிவைப்பதுமாகக் காலத்தைக் கடத்தியபடியே இருந்தேன்.

இந்தக் கவிதைகள் அனைத்தும் வாழ்க்கையை, அதன் போக்கை, அதன் சவால்களை, அதன் ஆபத்துக்களைத்தான் மொத்தமாகப் பேசுகின்றன. ஆனால் எந்தவொரு பக்கத்துக்கும் சாராமல், வலிந்து இழுக்காமல், மனம் போன போக்கில் போகாமல் ஒரே நேர் கோட்டில் இவை பயணம் செய்கின்றன. ஒரு இலங்கையனாக, ஒரு சிறுபான்மையினனாக, ஒரு தமிழனாக, ஒரு இலக்கியவாதியாக, ஒரு வடபுலத்தானாகவெல்லாம் இக் கவிதைகளில் தோற்றம் தருகிறார் அமுதன். ஆனால் எந்தப் பக்கமும் தூக்கலாகப் பேசப்படவில்லை என்பது குறிப்பிட்டுச் சொல்லப்பட வேண்டிய ஒர் அம்சம்தான்.

சொற்களைக் குளிர் நீரில் துவட்டிச் 'சுள்'ளென வலிக்க அடிக்கும் அழகில் இக்கவிதைகள் குளித்து நிற்கின்றன. கிண்டலாகட்டும் கோபமாகட்டும் அழுத்திச் சொல்வதாகட்டும் எதுவாக இருந்த போதும் அதற்கென காரமான, ரௌத்ரமான எந்தச் சொற்களும் இக்கவிதைகளில் கிடையாது. ஒரு சாதுவைப் போல எழுந்து நடக்கும் இக்கவிதைகள் சில இடங்களில் மின்மினிப் பூச்சிகள் பறக்கும் அளவுக்கு ஒங்கி அறைந்து விட்டுச் செல்கின்றன.

'காடு பிடித்திருக்கிறது
கூங்கு சூத்திரத்தைக் காட்டவும்
சுறைந்து சாத்தவும்
கதவுகள் இல்லை!" (காடு பிடித்தல்)

'நீங்கள்தான்
போதியானு புத்தனையும்
சிலுவைமரம் இயேசுவையும்
பிரசவித்ததாய்
கூறித் திரிபவர்களாயிற்றே!' (தீர்ப்புக் கூறிகள்)

‘கிளிஸ் பேய்கள்

கொண்டு டென்ற கிரத்தத்தில்

சுவர் படித்திருக்கலாம் -

கிரத்தம் ஒரே நிறமென்பதை! (புத்தனின் டெளங்கன்)

இங்கு நான் தந்திருப்பவை தனித்துப் பார்த்தாலும் அதிர்வு தரும் கவிதைத் துளிகள். ஆனால் கவிதையை முழுமையாகப் படிக்கும் போது இவற்றின் தாக்கம் வலிமை மிக்கதாக இருக்கும்.

சில கவிதைகள் ஒரு முழுத் திரைப்படத்தைப் போல மனதுக்குள் காட்சிகளை விரிக்கின்றன. அவ்வாறு விரித்துவிட்டு வெறுமனே அவை கடந்து போய்விடுவதில்லை. அவை நமக்கு எதையோ உணர்த்திவிட்டுச் செல்வதை நம்மால் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது. ‘மன்னரின் நகர் வலம்’ என்ற கவிதையை உதாரணத்துக்கு எடுத்துக் காட்ட முடியும். அதிகாரத்தைக் கொண்டு எதையெதையெல்லாமோ அலங்கரிக்க முடியும். எதையெதையெல்லாமோ சாதிக்க முடியும். ஆனால் மக்களின் மனங்களை வெல்லுவது சாத்தியமற்றது என்பதை மிக அழகிய முறையில் சொல்லிச் செல்கிறது இந்தக் கவிதை. ‘அழிப்பதும் பதிப்பதும்’, ‘ஆல முடிகண்டன்’, ‘அந்த ஒருவன்’ போன்ற கவிதைகள் கதையாயும் காட்சியாயும் விரியும் அழகு ரசிக்கத்தக்கது!

எல்லாக் கவிதைகளிலும் கவிஞனின் செய்தி ஒன்றிருக்கிறது. சிலவற்றில் நேரடியாகவும் சிலவற்றில் மறைவாகவும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. மாற்றியமைத்தலுக்கான கோஷமாக அல்லாமல் ஒரு எழுந்தமானத் தகவல் போல அச்செய்தி கவிதையுடன் இழையோடுகிறது. கவிஞனின் பார்வையும் கவிதை சொல்லும் முறையும் மனச்சாட்சியின் தராக முள்ளில் அமர்ந்திருக்கிறது. ஆயினும் சரியானது எது என்பதை கவிதை சொல்லப்படும் விதத்தின் மூலம் அமுதன் வாசகனுக்கு உணர்த்தும் திறமையையும் நுட்பத்தையும் பாராட்டாமல் இருக்க முடியாது.

பிரபல்யமும் விளம்பர ஆடம்பரமும் கொண்டபடி தென்னிந்திய இலக்கிய மாஃபியா முதலாளிகள் நடத்தும் சஞ்சிகைகளில் கவிதை என்ற பெயரில் வரும் வான்கோழி எழுத்துக்களின் வாலில் தொங்கிக் கொள்வதிலிருந்து தன்னைக் காத்துக்

கொண்டிருக்கிறார் அமுதன். அவற்றை அவர் உள்வாங்கியிருந்தாலும் கூட யாராலும் கவனிக்கப்படாத, இலக்கிய மாஃபியா முதலாளிகளின் அருட்கடாட்சம் படாத அல்லது அந்த வலைக்குள் அகப்படாத, அகப்பட விரும்பாத அற்புதமான கவிதைகளைத் தரும் கவிஞர்களை அடையாளம் கண்டு அவர்களின் கவிதைகளைப் படித்து - பாலை மட்டும் உறிஞ்சியெடுக்கும் அன்னம் போல அமுதன் ஆகிவிட்டிருக்கலாம் என்பது எனது முடிவு.

ஒரு சிறந்த படைப்பாளிக்குத் தெளிவுதான் முதலில் தேவைப்படுகிறது. தெளிவு கொள்ளும் அளவு படைப்பாளி தெளிந்திருக்கிறான் என்றால், தன்னை அறிந்திருக்கிறான் என்றால் எதை எப்படிச் சொல்ல வேண்டும் என்கிற வித்தை கைகூடிவிடும். எந்த வார்த்தை மந்திர வார்த்தை என்பது புரிந்து விடும். அந்தத் தெளிவை அமுதன் பெற்றிருக்கிறார் என்பதில் எனக்கு மிக்க மகிழ்ச்சி.

தெருவில் கிடக்கும் நீரில் வானத்தைப் பார்க்கலாம். ஆனால் வெறும் மண்ணில் வானம் தெரிவதில்லை. விளம்பரங்களாலும் நவீனம் என்ற பெயராலும் மண்ணில் பார்க்கப்படும் வானத்தின் அழகு சோபிப்பதில்லை. காரணம், அதில் உண்மை இல்லை. உண்மை இல்லாதவை மக்களின் ரசனைக்கு உட்படுவதுமில்லை. இந்த நிலைக்குள் தள்ளப்பட்டு விடாமல் தனது சாதாரண வார்த்தைகளை வெகு சரளமாகக் கவிதைகளில் பயன்படுத்தி மெல்லிய போக்குடன் தெளிந்த நீரோட்டம் போல கவிதைகளைத் தந்திருக்கிறார் அமுதன்.

மிக அண்மையில் நான் படித்து மகிழ்ந்த தொகுதி என்று இந்தக் கவிதைத் தொகுதியை கவிதை பயிலும் இளந்தலைமுறைக்கு நான் சிபாரிசு செய்ய விரும்புகிறேன்.

- அஷ்ரஃப் சிஹாப்தீன்.

0777 303 818 - 22.10.2015

மீண்டுமொருமுறை உங்களுடன்..!

மன்னார் அமுதன்

சிற்றிலக்கிய இதழ்கள், சமூக வலைத்தளங்கள், இணைய சஞ்சிகைகள் என்பவற்றில் இயங்கிக்கொண்டிருக்கின்றேன். அதில் மகிழ்ச்சி கொள்ள எதுவுமில்லை. கருத்து சொல்லுதல், சமூகத்தைத் திருத்துதல், வரலாற்றில் நிலைத்தல் “போன்ற எல்லாவற்றையும் விட”, என்னைப் போன்ற ஒருவனுக்கு தெருவோரம் கேட்பாரற்று சாகக்கிடக்கும் பொதிக்கமுதையைப் போல் ஓயாமல் கத்தும் மனதையும், காலத்தையும் கடத்தல் தேவையாக உள்ளது. அதற்கான முயற்சி தான் “அன்ன யாவினும்”

அடைந்த துன்பங்களையும், அவமானங்களையும் தூர வீசி எழும்போது ஆபிரிக்க யானையைப் போலொரு துயரம் முன்னிற்கும். ஒரு குருடனைப் போல் அதன் தும்பிக்கையையும், கால்களையும், மந்தகத்தையும் தடவி உயிரோடு வெளிவரும் போது ஏதோ ஒன்றை எழுதுவதற்கான உத்வேகம் மட்டுமே மீதமாயிருக்கிறது. அவ்வாறு எழுதப்பட்டவை தான் “அன்ன யாவினும்”. இதில் எழுதப்பட்டவையை விட மிக அதிகமான இன்பமும், துன்பமும் உங்களிடமும், என்னிடமும் இருக்கிறது... சொல்வதற்கும், எழுதுவதற்கும்...

எப்படியும்
நீ வாசிப்பாய்
என்றே எழுதுகிறேன்...
யாரை நீ என்கிறேன் என
உனக்கு மட்டும் தான் தெரியும்..!

வெளியிடுவதில் மகிழ்ச்சி..!

சிவபுரீ மஹா தர்மகுமார சர்மா

மன்னார் தமிழ்ச்சங்கம் ஆரம்பிக்கப்பட்ட காலம்தொட்டு மன்னாரின் எழுத்தாளர்களின் நூல்களை தொடர்ச்சியாக வெளியிட்டு வருகின்றோம். அவ்வாறான தொடர் வெளியீடுகளில் முத்தாய்பாக சில வெளியீடுகள் அமைவதுண்டு. அந்த வரிசையில் அன்னயாவினும் எனும் இதுவும் ஒன்று எனலாம்.

மன்னார் அமுதன் எழுத்துலகத்திற்கு புதியவர் அல்லர். தனக்கென ஒரு வரைகோட்டை வரைந்து அதிலே மிடுக்குடன் தனது இலக்கு நோக்கிப் பயணிப்பவர். அவரது கவிதைகள் பல மூத்த கவிஞர்களால் பேசப்படுகிறது. இது இளம் வயதில் அவர் எடுக்கும் கடின முயற்சிக்கு கிடைத்த வெற்றி என்றுதான் சொல்லவேண்டும்.

மன்னார் தமிழ்ச்சங்கத்தில் பொதுச்செயலாளராக தற்போது தன்னார்வ சேவையாற்றும் மன்னார் அமுதன் தனது மூன்றாவது கவிதை நூலை மன்னார் தமிழ்ச்சங்கம் மூலம் வெளியிடுவதில் நாம் பெருமைகொள்கிறோம். தொடர்ந்தும் இவரது கவிப்பயணம் பரிணாம வளர்ச்சிகண்டு பயணிக்க எமது வாழ்த்துகளையும் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

இடைவிடாத தமிழ்ப்பணியில்...

சிவபுரீ மஹா. தர்மகுமார குருக்கள்,
தலைவர் - மன்னார் தமிழ்ச்சங்கம்.

கவியணி

முகப்பு - 1, நூல்முகம் - 3, சமர்ப்பணம் - 4, நன்றிகள் - 5, நயவுரை - 6 [அவ்வரஃப் சிஹாப்தீன்], மீண்டுமொருமுறை உங்களுடன்..! - 10 [மன்னார் அமுதன்], வெளியிடுவதில் மகிழ்ச்சி..! - 11 [சிவபுரீ மஹா தர்மகுமார சர்மா], கவியணி 12, ஆலமுடிக்கண்டன் - 15, எழுச்சியின் நிழல் - 16, தீர்ப்புக்கூறிகள் - 18, சப்தம் - 19, நிசப்தம் - 21, அகரம் பறை... ஆயுதம் மறை... - 23, உனக்கான சாபங்கள் - 25, ஓ என் கடல் மாதா..! - 26, தாத்தாவின் ஆணி - 29, புத்தனின் சொற்கள் - 30, மன்னரின் நகர்வலம் - 32, இங்கு தான் இருக்கிறான் - 34, நல்லுமரமும் ராசாதிண்ணையும் - 36, நேயம் - 38, வா மணப்போம் விதவை - 39, பருவமெய்திய பின்... - 41, அந்த ஒருவன்... - 42, நீதி - 43, புறக்கணிப்பு - 45, சுதந்திரம் ... கம்பிகளுக்கும் பின்னால் - 46, பேயோன் - 48, அழுக்குக், குறிப்புகள் - 50, தந்தையாயிருத்தல் - 51, கோயிலும் கடவுளும் - 53, நானற்ற பொழுதுகளில் - 55, யுத்தசாட்சி - 57, கர்த்தாவே!, என் வாய்க்குக் காவல் வையும் - 59, சோல்ஜர் @ சொறிநாய் - 61, தேவதைகளின் தனிமை - 63, தேவதைகளின், மொழி - 65, மூத்த மகன் - 66, காடு பிறத்தல் - 67, அழிப்பதும் பதிப்பதும் - 69, ஒரு சின்னக் குறிப்பு ...! - 70 [நந்தினி சேவியர்], 'VERY FEW WORDS ABOUT AN ENERGETIC YOUNG POET' - 72 [By KS Sivakumaran - Critic & Columnist]

அண்ண வர்ணம்

ஆலமுழுகண்டன்

ஆலமுழுகண்டனல்லோ நீ
அனைத்தும் அறிந்திருக்கிறாய்
அனைத்தும்.....

கவிதை வாசித்தால்
புதுசா... மரபா என்பாய்
ஒரு வரியில் ஊறிக்கிடப்பாயா

நாவலைக் கண்டால்
நாய்போல ஒருவாய்
பக்கங்கள் பாரமாய் இருப்பதால்
திருப்பமுடியவில்லையென
புலம்பித் தவிப்பாய்

குறும்படம் பார்த்தால்
நிமிடங்களில் மட்டும்
உறைந்து விடும்
உன் பார்வை

கூட்டத்திற்கு போனால்
அமைப்பு விதியெனும்
ஆச்சார மணியை மட்டும்
ஆயிரம் முறை ஆட்டிக்கொள்வாய்

ஒருவரி உண்மையை உணரவும்
ஒரு பாத்திர உணர்வினை அறியவும்
ஒருநொடியின் கதையைப் பற்றவும்
ஒரு செயலின் வலியை அறியவும்

எப்போதாவது முடிந்திருக்கிறதா
உன்னால்..

எழுச்சியின் நிழல்

தன்னம்பிக்கையை

எழுதி எழுதித்

தேய்ந்துவிடுகிறது

எழுத்தாணி

எத்தனை எழுதியும்

எழுந்து நிற்கமுடிவதில்லை

தோற்றவனின் மனதால்

ஏதோ ஒருபொழுதில்

எழுந்து நின்றாவிட்டால்

ஏறிடும் பார்ப்பதில்லை

வீழ்ந்தவர்களை

விழுவதிலும்

எழுவதிலும் தான்

தீர்மானிக்கின்றோம்

தோல்வியையும்

வெற்றியையும்

மழைக்கு..... வீழ்தலில்
விதைக்கு..... சிதைதலில்
மரத்திற்கு.... எழுதலில்

கூயற்கைக்கு
எழுதலிலும்
விழுதலிலும்
எல்லாவற்றிலும் வெற்றியே

மனிதனுக்கு மட்டும் தான்
எழுவதில் குறி
விழுந்தவன் மேல்
எழுவதில் குறி

விழுந்தவனின்
ஏட்டுச் சுவடிகளை
விரித்தப்பாருங்கள்

அங்கே
அனுபவ அணிகளால்
செதுக்கப்பட்டிருக்கும்
எழுச்சியின் படிகள்

தீர்ப்புக்கூறிகள்

நீங்கள் அறிந்திருக்க
வாய்ப்பில்லை
அப்படியொருவன் இருந்ததை

இங்கு தான் இருந்தான்
உங்களைச் சுற்றி
உங்களில் ஒருவனாய்

ஏளனத்தோடு
பார்த்து சிரித்து
எள்ளி நகையாடினீர்கள்

குற்றவாளியெனத் தீர்த்து
நிரபராதி ஆகிவிடும்
நல்லவர்களே
அறிந்துகொள்ளுங்கள்
அவனே வந்தாலும்
உங்களால் காணமுடியாது...

நீங்கள் தான்
போதியொன்று புத்தனையும்
சிலுவைமரம் இயேசுவையும்
பிரசவித்ததாய்
கூறித் திரிபவர்களாயிற்றே....

சப்தம்

யாரோ நடப்பது போல்..
யாரோ சிரிப்பது போல்...
யாரோ அழுவது போல்...
யாரோ திறப்பது போல்...
யாருடைய சூரலோ
கேட்டுக்கொண்டேயிருக்கிறது

எழுந்து சென்றுவிட்டேன்
எவருமில்லை...
கண்களை மூடிவிட்டேன்
கேட்கிறது...
காதுகளை மூடிவிட்டேன்
கேட்கிறது...
ஜன்னலை இறுக்கிமூடி
கதவின் ஓட்டைவழி பார்க்கிறேன்
எவருமில்லை
சப்தம் மட்டும் கேட்கிறது

யாரின் மீதான வெறுப்போ
யாரின் மீதான கோபமோ
யாரின் மீதான சாபமோ
யாரின் மீதான எள்ளலோ
கால்பரப்பி நடக்கும் சப்தமது

தூஷணம் நாலுசூறி
நாற்புறமும் குருசிட்டு
செருப்புகளை காவல் வைத்தபின்னும்
கேட்கவில்லை சப்தம்....
கேட்டுக்கொண்டேயிருக்கிறது....

அறைக்கு வெளியே கிடக்கிறது காது
கழட்டி எறிந்த காதுகளில்
வெறியுடன் புணர்ந்து செல்கிறது
சப்தம்

நிசப்தம்

மழைக்கால நாயின்
முனகலைப் போலவும்
தனியறைக் கிளவியின்
இருமலைப் போலவும்
கேட்கிறது சப்தம்

விரட்டிச் சென்ற போது
வழியெல்லாம் சினுங்கியது
கொலுசொலியாய்

நதியொன்றின் சலசலப்பாய்
மரமொன்றின் மொட்டவிழ்ப்பாய்
பெருமூச்சொன்றில்
அவிழும் மார்புக் கச்சையாய்
இரவின் வெளியெங்கும்
பரந்து கிடக்கிறது சப்தம்

எதிர்ப்பட்ட கதவொன்றின்
பின்னிருந்து
காதுகளைத் தீட்டியதில்
மயங்கிக்கிடப்பவளின்
அனுங்கலாகவும் கேட்கிறது

சொல்லாமல் விட்ட
வார்த்தைகளில்
மேலேறிச் செல்கிறது சப்தம்
ஒரு குவளை மதுவைப்போல்

காதுகளை கழட்டி
எறிய முடியாது இன்று...

அகரம் பறை...

ஆயுதம் மறை...

முட்டும் பாரு முடியுமே உன்னால்
மோதிப் பாரு உடையுமே தன்னால்
தட்டும் பாரு தடைகளே எரியும்
தாண்டும் பறக்க வானமே விரியும்

வாடா தோழா - நாம்
வாழ்வை வாழ்வோம்
கூடா எண்ணம் - அதை
விதையில் கொல்வோம்

கார்கள் உனக்கு தேவையா இல்லை
கால்கள் இருக்க ஏனடா தொல்லை
சோதனை கண்டு முடிக்கவா வாழ்க்கை
சோர்ந்து நீகிடக்க எதற்கடா யாக்கை

எழு.. எழு.. எழு..
விழ விழ எழு..
துடை...துடை....துடை...
சோர்வினைத் துடை...

புத்தகம் எடு, புத்தியை சுடு
புதுயுகம் படைக்க பூக்களைத் தொடு
நன்மைகள் கதை நம்பிக்கை விதை
நாளை நீயொரு பெருங் கவிதை

அகரம் பறை ஆயுதம் மறை
ஆழிப் பேரலை போலெழு விரை
தண்டனை போதும் உடைத்திடு சிறை
உலகினை உந்தன் காதலால் வதை

வாடா தோழா - நாம்
வாழ்வை வாழ்வோம்
கூடா எண்ணம் - அதை
விதையில் கொல்வோம்

உனக்கான சாபங்கள்

உன் நாற்காலிகளை
ஸ்திரப்படுத்திக் கொள்
அவை இல்லாதபொழுதுகளில்
உனக்கான அடையாளம்
ஏதுமற்றிருப்பாய்

மனிதக்கழிவுகளைச் சுழன்றெழும்
மாட்டு இலையான் போல்
“விம்ம்ம்” மெனும் சிரிப்பும்

சீழ்வயுந்த பெரும்புண்ணில்
நெளியும் புழுக்களாய்
உன்னைச்சுற்றும்
பெருங்கூட்டமும்
இல்லாதிருப்பாய்

எளியோருக்கு பகிரப்படாத
முன்னிருக்கைகளை
வெற்றிடமாகவே வைத்திரு
நீதிமாண்களின் வருகைக் காலத்தில்
உனக்கவை உதவக்கூடும்

உன்னிருக்கைகள்
இன்னொருவனதாக்கடும்

ஓ என் கடல் மாதா..!

ஓய்வெடு

ஓ என் கடல் மாதா

ஓய்ந்து விட்டாயா.... ஓய்வெடு.....

போதும் பகை... ஓய்வெடு...

பிறந்தால்..

எழுந்து நடக்கவே

ஓராண்டு வேண்டும் எமக்கு

உன்னால் மட்டும்

எப்படி முடிந்தது

உருண்டு வந்தே

உயிர்களைக் கொல்ல

விண்முட்ட அலைகள்
விழிநிறைய உடல்கள்
கண்ட காட்சிகளில்
கதறத் தான் முடியவில்லை

யார் அழுவது
யாருக்காய் அழுவது
ஆண்டுகள் கழிந்தும்
அழகை நிற்கவில்லை

ஓ என் கடல் மாதா
ஓய்ந்துவிட்டாயா....
ஓய்வெடு..
அமைதியாய் ஓய்வெடு...

போதும் பகை ...
ஓய்வெடு....

மீண்டுமொரு பகையை
எண்ணமுடியவில்லை
என்னால் முடியவில்லை

போதும் பகை ...
ஓய்வெடு....

மோதி மோதி
முன்தலையில் கிடக்கிறது
நுரை...
போதும் பகை...

ஓ என் கடல் மாதா..
எமக்கும் உனக்கும்
ஒற்றுமையுண்டு
எமது கண்ணீர் உப்பு
உனது தண்ணீர் உப்பு

உனது அழுவயிற்றில்
அணுவை பரிசோதிக்கிறார்கள்
எம் பெண்களுக்த
துவக்குகளை...

நீ பொருமிவிட்டாய்
நாம் பொறுத்திருக்கிறோம்

ஓ என் கடல் மாதா..
போதும் பகை ...
ஓய்வெடு....

26.12.2014

தாத்தாவின் ஆணி

தன்னம்பிக்கையை
எழுதி எழுதித்
தேய்ந்திருந்த
தாத்தாவின் ஆணி
எப்போதும்
தலைகுனிந்தே நின்றது

மையைத் தின்று
வாழ்க்கையைக்
கக்கும் கருவிக்கு
சால்வையும் சும்மாரும்
தோள்சுமையென்றவன் தாத்தா

எவனாகவும் அடையாளப்படாத
எவனாகவும் அறியப்படாத
எவனுக்கும் அடங்க மறுத்த
தேசாந்திரிக்கு
உளர்சூழக் கூறியது
இந்திரியக் குறைபாடென்று

தடுக்கி விழுந்து
தாத்தா மரணித்த நாளில்
முட்டிய கண்ணீரை
முந்தானையில் மறைத்த
பொன்னம்மாக்கி கிளவி
பத்திரப்படுத்திக்கொண்டாள்
ஆணியையும் ஏடுகளையும்

புத்தனின் சொற்கள்

அவர்களைச் சுற்றி
நானும் அமர்ந்திருந்தேன்
அதியுத்தமர்
பேசிக்கொண்டிருந்தார்

கிறீஸ் பேய்கள்
கொண்டு சென்ற இரத்தத்தில்
அவர் படித்திருக்கலாம்
இரத்தம் ஒரே நிறமென்பதை

சாந்தமும் சமாதானமுமாய்
குழுகொண்டிருக்கும் புத்தன்
சமத்துவம் சமஉரிமையென
அழகாய் பேசக் கற்றிருந்தான்
அவர் வாய்களில்

ஒளிவட்டம்
இல்லாத குறையை
துப்பாக்கி முனைகள்
நிறைத்திருந்தன

புத்தன்
சமஉரிமை பேசும் போது
எவனோ ஒருவனென்
கால்சட்டைக்குள்
கையைவிட்டு துவக்கா என்றான்

தேசியம் பேசுகையில்
எங்கிருந்தோ ஓடிவந்த
துட்டகைமுறு
புத்தனைப் புறம்தள்ளி
உஊதி அணைக்கிறான்
உள்ளொளியை

புதிதாய் எழுந்து
புத்தன் பேசுகிறான்
சுற்றியமர்ந்து நானும் கேட்கிறேன்
வாய் மட்டும் மாறியுள்ளது
சொற்கள் அப்படியே

மன்னரின் நகர்வலம்

அதியுத்தமரான
மன்னரின் வருகையால்
அடங்கிக் கிடக்கிறது நகரம்

மூலைமுடுக்கெங்கும்
நடமாடித் திரிகின்றன
சூட்டாயுதங்கள்

சினைஆட்டை விழுங்கிச்
செரிக்காமல் கிடக்கும்
மலைப்பாம்பாய்
மெல்ல நகர்கின்றன
சாலைகள்

வீடுகளில் கணக்கெடுப்பும்
விடுபட்டவருக்கு
புலிச்சாயம் பூசுவதுமாய்
வளர்கிறது பேரினவாதம்

வாழ்க்கையின் இயல்பு
முடக்கப்பட்டு
சுபிக்கப்பட்டதாய்
திரிகின்றன
நகரத்து ஆன்மாக்கள்

மணவாளனைப் போல்
சோழக்கப்பட்ட நகரம்
ஏனோ மரண வீடுதான்
பீதியையே மனதில்
விட்டுச்செல்கிறது.

11-11-2013

இங்கு தான் இருக்கிறான்

இங்கு தான் இருக்கிறான்
உங்களில் ஒருவனாக
உங்களைச் சுற்றிக்கொண்டே..
இங்கு தான் இருக்கிறான்

காணுமிடங்களில் நாமும்
கேட்கலாம்
நீ மெசியாவா
மெய்யாகவே கடவுளின் மகனா

நம்மோடு இருக்கையில்
நாம் அறிவதில்லை
எவரையும்
எதனையும்

உலக சினிமாக்களில்
தேடிக்க களைத்து
உன்னதமான கவிதைகளில்
புனைய முயலலாம் அவனை

எல்லாமும் முயன்று
முடியாத ஒருபொழுதில்
எங்கிருந்தோ வருவான் அவன்
உன்னையும் என்னையும்
சேர்த்து சமக்க

நமக்குள் ஒருவனாக
நம்மைச்சுற்றிக்கொண்டே
இருக்கிறான் அவன்

நல்லுமரமுய்
ராசாதிண்கணையுய்

பாட்டையா ஒரு
விதை விதைத்தார்
மந்தையில்

அலவிதையாயினும்
நல்லு மரமாய் வளர்ந்தது
பாட்டையாவின் பெயரோடு

உளரார் ஓய்வெடுக்கவும்
ஒன்றுகூடவும்
உதவியது நல்லுமரம்

விழுதுகள் எழுகையில்
வயோதிபர்களின்
வேடந்தாங்கலாகியிருந்தது

அப்பா அதைச் சுற்றி
திண்ணை கட்டினார்
அருபுலி அட
ஏதுவாயிருந்தது
ராசாதிண்ணை

அல் வேற்றிருக்கையில்
நாகரிகம் அறிந்திருந்தேன்
நல்லுமரத்தை
விழுதுகள் தாங்கிக்கொண்டன

பாட்டையாவும் அப்பாவும்
பாரமாகிப் போயினர்
எனக்கு

இப்போதெல்லாம்
வெறிச்சோறுக்கிடக்கிறது
நல்லுமரமும் ராசாதிண்ணையும்

நேயம்

தாரப் பயணத்தில்
திருக்கிட்டு உணர்கிறேன்
விபத்தை

மாரும், மனிதனும்
மாம்பழங்களுமாய்
சிதறிக் கிடக்கிறது
நெடுஞ்சாலை

“உச்ச”க் கொட்டியவர்கள்
ஒழிப் போய்
அள்ளிக் கொள்கின்றனர்
“மாம்பழங்களை”

வா

மணப்போம் விதவை

வேண்டி மெமக்கும்
விடுதலை யென்று
தீண்டும் வெயிலில்
பட்டினி கிடந்துபின்
ஆகாது அதுவென்று
அறியும் ஒருநாளில்
தீட்டினோம் கூராயுதம்

ஆயினும் பெரிதாய்
ஆக்கிய தொன்றில்லை
பேயினுக் கெதிராய்ப்
போர்க்கொழு தூக்கியெம்
புலையும் பொட்டையும்
இழந்தோம் - நம்வீட்டு
புலவைக்கு புலவைப்பார் யார்

புண்ணாதுவே புண்ணாக
இருக்கட்டும் நெஞ்சத்தில்
மண்ணுக்காய் இல்லாமல்
மாண்டவென் தோழர்க்காய்
வென்றே தரவேண்டும்
விரைவாக சந்ததியை
வா மணப்போம் விதவை

இறுதித் தருவாயில்
உயிர்நீத்த உடற்கெல்லாம்
சிறுதீ மூட்ட ஆளில்லை
குற்றயிராய்க்
கிடந்த உடலேறிச்
சுகம்கண்ட காதையரின்
பண்பாட்டைப் பார்த்தே பழகு

ஆண்டாண்டு காலமாய்
ஆண்ட பூமியினை
பூண்டோடு அழித்துப்
புன்னகையைச் சீரழித்தீர்
மாண்டோ போனோம்
மறவர்நாம் - வடலிகள்
மீண்டும் வானுயரும்

பருவமெய்திய பின்...

பருவமெய்திய பின்தான்
மாறிப் போயிருந்தது
அப்பாவிற்கும் எனக்குமான
பிடித்தல்கள்

வாசலில் வரும் போதே
வீணாவா! வா வாவெனும்
அடுத்த வீட்டு மாமாவும்
அகிலாவின் அண்ணாவும்
போலிருக்கவில்லை அப்பா

மழை வரமுன்
குடையுடனும்..
தாமதித்தால்
பேருந்து நிலையத்திலும்..
முன்னும் பின்னும் திரிய
காரணம் தேவைப்படுகிறது
அப்பாவுக்கு

துக்கம் தாளாமல்
அழுத ஒருபொழுதில்
ஆறுதல் கூறுவதாய்
அங்கம் தடவுகிறான்
அகிலாவின் அண்ணா

யாருக்கும் தெரியாமல்
மொட்டைமாழக்கு வா
நிலா பார்க்கலாமென மாமா

இப்போதெல்லாம் பிடிக்கிறது
அப்பாவை

அந்த ஒருவன்...

உன்னைப் போலவே தான்
நானும் பிரமிக்கின்றேன்

எதிர்பாரா தருணத்தில்
எப்படியோ என்னுள்
நுழைந்திருந்தாய்

இனிதாய் நகர்ந்தவென்
பொழுதுகளில் - உன்
ஒற்றைத் தலைவலியையும்
இணைத்துக் கொண்டாய்

பழகியதைப் போலவே
ஏதோ ஒரு நொடியில்
பிரிந்தும் சென்றாய்

ஏன் பழகினாய்
ஏன் பிரிந்தாய்
எதுவுமறியாமல்
அலைந்த நாட்களில் தான்
மீண்டும் வருகிறாய்
மற்றுமொரு காதல் மடலோடு

எப்படி ஏற்றுக் கொள்ள...
நானலைந்த தெருக்களில்
காரணமறியாமல்
அலையவிட்டிருக்கிறாய்
மற்றொருவனையும்

நீதி

கஞ்சிக்கும் கூழுக்கும்
நீதியொன்று - பணம்
காய்த்த நல் மரத்திற்கு
நீதிவேறு - என
நெஞ்சினைக் கல்லாக்கி
நீதி சொல்லும் - அந்த
நீதிமான்களைக்
காலம் வெல்லும்

கிஞ்சித்தும் அஞ்சாமல்
கொடுமை செய்யும்
கீழான மனிதர்தம்
பாதம் தொட்டு - நல்ல
மேலான பதவிகள்
கேட்டுநிற்கும்- இவர்கள்
நிலையினைப் பார்த்தாலே
உள்ளம் வெட்கம்

பாருக்குள் எங்கோவோர்
மூலையிலோ -நல்ல
பண்புகள் கொண்டவரைச்
சாலையிலோ -கண்டு
கதைக்கையில் ஒருதுளி
நீர்திரளும் -அந்த
நீரினில் ஒருபுறம்
நீதி தவழும்

புறக்கணிப்பு

இருண்டே
கிடந்ததென் உலகம்
உன்னைக் காணும் வரை

வெளிநாடு இல்லையென்றும்
வீண்பேலை எழுத்தென்றும்
கை பத்தா சம்பளமும்
கால்நீட்டத்
தலைமுட்டும் வீடென்றும்

எத்தனையெத்தனை
காத்திருப்பும், கைகழுவலும்
நாய் நா வழியும்
கோடையாய்
வறண்டிருந்தது வாழ்க்கை

எல்லாமற்று நிற்கையில்
உன்னைக் கொண்டு
என்னைப் போர்த்தினாய்

புறக்கணித்துக் கடந்தவர்கள்
மீண்டும் வருகிறார்கள்
வாழ்க்கையின் புறக்கணிப்பால்

சுதந்திரம் ...

கம்பிகளுக்கும் பின்னால்தல்

காவல் இல்லாத தோட்டங்களைச்
சுதந்திரமாக மேய்கின்றன
கட்டாக்காலிகள்

கொண்டாட்டமும்
களிப்புமாய் அவைகள்
காணிக்காரனின் சுதந்திரமோ
கம்பிகளுக்கும் பின்னால்தல்

கிழக்குச் சமவெளிகள்
திகட்டி விட்டதால்
வடக்கில் வாய் நீள்கிறது

கடைவாயுறும் கட்டாக்காலிகளைக்
கட்டி வைக்கவோ
கல்லால் அடிக்கவோ விடாமல்
காவல் காக்கிறது இறையான்மை

உளரான் தோட்டத்தில்
மேயும் கட்டாக்காலிகள்
காணிப் பகிர்வையும்
காவல்காரனையும் விரும்புவதில்லை

தெற்கிலும்
தென்கிழக்கிலும்
கட்டாக்காலிகள் கால் வைப்பதில்லை

வாலை நீட்டினால் கூட
வேட்டையாடி விடுகின்றன
சிங்கங்கள்

பேயோன்

தலைவலியோடு எழும்போதே
பேயைப் பற்றி
பேசிக்கொண்டிருந்தான்

கண்கள் சிவத்தும்
நரம்புகள் புடைத்தும்
அரற்றித் திரிந்திருக்கிறது பேய்

பேயழத்தால்
வீங்கிக் கிடக்கிறது
சோற்றுப் பானையும்
மனைவியின் முகமும்

ஆறொன்று
ஓடி மறைந்த வடுவாய்
காய்ந்திருந்தது
பேய் கழித்த சிறுநீர்

வெட்டியெடுத்த மண்போட்டு
மறைக்கப்பட்டிருந்தது
அதன் வாந்தி

வந்ததற்கான
எல்லா அடையாளங்களையும்
விட்டே சென்றிருந்தது பேய்

அலங்கார அறையொன்றில்
பேயைக் காட்டுவதாய்
அழைத்தான்

அங்கு பேயுடைத்த
கண்ணாமூச் சில்லுகளில்
ஆயிரமாயிரமாய்த் தெறித்துக்கிடக்கிறது
எனது முகம்

அழுக்குக் குறிப்புகள்

கிழிசல் உடைகள்
வெட்டாத நகங்கள்
மூக்கு முழுகளென
எங்கும் அழுக்கு

பெருவிருட்சத்தின்
விழுதுகளாய்
தொங்கிக் கிடக்கிறது
சடையும் தாழும்

வெட்டப்பட்ட விரல்கள்
சீழ் வறும் புண்களென
நெளிந்து கிடக்கிறது
அவன் அன்றாடம்

குடலைக் குமட்டும்
அழுக்குகளின்
திரட்சியாய் அவன்..

விலகிக்
கடந்து செல்கையில்
அழுக்காகி விடுகிறது மனசு

காவிப்பல் தெரிய
நட்பாய் சிரிக்கையில்
அழுகாகிவிடுகிறான் அவன்...

தந்தையாயிருத்தல்

அவருக்கும் எனக்குமான
உறவுச் சுவரில்
வேர் பரப்பியிருந்தது
விரிசல்

ஒரு முறையேனும்
முறை சொல்லி
அழைத்ததாய் நினைவில்லை
கடந்த காலங்களில்

மீசை அரும்பாதவரை
கக்கத்தில் முகம்
புதைத்துக் கிடந்ததைச்
சொல்கிறாள் அம்மா

எனது
வெற்றிகளுக்காக
தோல்விகளைத் தோளில்
சுமந்தவனென்கிறாள்
பாட்டி

என்
மதிப்பெண்களை
கல்லூரிகளுக்கு
காவித் திரிந்ததில்
அவரின்
கால் செருப்பு அறுந்த
கதை சொல்கிறாள் தங்கை

சேக்காளிகளோடு
சண்டைபிடித்து
மண்டையுடைந்து வந்தபோது
மருந்திட்டதை ஞாபகப்படுத்துகிறான்
தம்பி

புறக்கணிப்பின்
எல்லாக் கணங்களிலும்
அவர் தந்தையாய் இருந்தார்

நான்தான்
கயிற்றை அறுக்கும்
கன்றுக்குட்டியாய்..

கோயிலும் கடவுளும்

அந்நாட்களில்
ஏழைகளின்
கூடாரமாயிருந்தது
கோயில்

கடவுள்
காவலாயிருந்தார்
கதிரவனாய் ஒளிர்ந்தது
கடவுளின் முகம்

அப்பாவும்
அப்பாவின் அப்பாவும்
அவரின் அப்பாவும்
அவரின் சமூகம் கூட
அவ்வாறே இருந்தார்கள்

நழப்புச் சுதேசிகளாய்
நாங்கள் வளர்ந்தபோது
காலத்தால் இழந்திருந்தது
கோவில்

கடவுள் அங்கேயே
காவலாயிருந்தார்

தன்னை
நியாயப்படுத்த
எல்லாவற்றையும்
கற்றுத் தந்திருந்தது மதம்

மேலானவர்களைத் துதித்தோம்
கீழானவர்களைத் துவம்சித்தோம்
தோற்றம் மாறியிருந்தார்
கடவுள்

தூண்களைக் கட்டியும்
தூசிகள் தட்டியும்
பாரம்பரியக் கோவிலைப்
பராமரித்தோம்
மழைக்கு ஒதுங்கிய
மக்களையும்
மஞ்சள் படிந்த
கடவுளையும் வெளியேற்றிவிட்டு

நானற்ற பொழுதுகளில்

நீ

முட்டியை மடக்கி

முகத்தில் குத்தியதில்

முத்திரை குத்தப்பட்ட

கடிதத்தைப் போலவே

கிழிந்து போயிருந்தது

என் தாடை

மருந்திடச் சொல்கிறாய்

முட்டிக்கு

பெண்ணென்றான பின்

பெரிதாய் என்ன செய்திருவாய்

எல்லா இராணுவங்களும்

செய்ததைவிட

அருப்படியில் கூட
எனக்கான
கருத்தோ கொள்கையோ
கருக்கட்டக் கூடாதெனும்
கொள்கையோடே வாழ்கிறாய்

விதிமுறைகளை
என்னிடமும்
விதிவிலக்குகளை
எல்லோரிடமும்
பேசுவனே

எழுதி முடிக்கப்பட்ட
கவிதையிலிருந்து
தூக்கி வீசப்பட்ட
சொற்களைப் போலவே
நிராகரிக்கப்பட்டிருப்பாய்...
நானற்ற பொழுதுகளில்

யுத்தசாட்சி

மும்முறை வீழ்ந்த
என்னிறைவா
நானும் பாரம் சுமக்கின்றேன்
நீர் தாகமாயிருந்தீர்
நானோ பசித்திருக்கின்றேன்

யாருக்கெதிரான போரிலும்
முதலில் தோற்கடிக்கப்படுவது
பெண்மை தானே

எப்படியிருக்கிறாயென
எவரும் கேட்பதில்லை
எத்தனை முறையென்றே
கேட்கிறார்கள்

உடல் கிழிந்து
உயிர் கருகிய நாட்கள்
எத்தனை என்று
தெரியவில்லை

முள்முடிகள் குத்தியதில்
முட்டிக்கால் தாண்டியும்
ஒழக்கிடக்கிறது இரத்தம்
எத்தனை பேரென்று
எண்ணவில்லை

காடையர்கள்
பகிர்ந்துண்ட
கடைசி அப்பத்தைப் போல்
நானும் சிதறிக்கிடக்கின்றேன்
எத்தனை முறையென்றும்
நினைவிலில்லை

கிழிசல் வஸ்திரங்களைக் கீழிறக்கி
மீண்டும் மேலேறுபவனை உதறித்தள்ளி
காத்திருப்போரிடம் கேட்கிறேன்
“உணவுப் பொதிகளை
வைத்திருப்போரே
உங்களில் பாக்கியவான்கள்.
அவர்களுக்கே
நான் சித்தமாயிருக்கிறேன்”

கர்த்தாவே!

என் வாய்க்குக் காவல் வையும்

கர்த்தாவே,
என் வாய்க்குக்
காவல் வையும்

என்
உதடுகளின் வாசலைக்
காத்துக்கொள்ளும்.

அவனும் நானும்
ஆணாகவே இருந்தோம்
இருந்தும்
அவன் மேன்மையானவனானான்

திருடெனன்றாலும்
உமக்கு
வலப்பக்கம் வீற்றிருக்கும்
திருடனாய்
அவன் மேன்மையானவனானான்

கடைச்சரக்கா இலக்கியமென
காணுமிடமெலாம்
பேசித் திளைப்பதில்
அவன் மேன்மையானவனானான்

எனது வாயை
மிதித்தபடி
அவன் பேசிய
சுதந்திரமும் பிறப்புரிமையும்...
கேட்டவர்கள் கூட
சொன்னார்கள்
அவன் மேன்மையானவனென...

கர்த்தாவே,
என் வாய்க்குக்
காவல் வையும்

என்
உதடுகளின் வாசலைக்
காத்துக்கொள்ளும்.

சோல்ஜர் @ சொறிநாய்

சொறிநாயைப் பிடித்து
“சோல்ஜர்” எனப் பெயர் வைத்து
கறியோடு சோறும்
வெறியேற அபினும்
குழைத்துண்ணக் கொடுத்து
வடக்கே போ என்றான்
வேட்டைக்கு

காவாலி சோல்ஜர்
கடைசித் தெருதாண்டி
முக்கி முனகி
மோப்பம் பிடித்தபடி
கால்தரக்கி
எல்லை வரைகின்றான்
என் வீட்டுச் சுவரில்

அழத்து விரட்ட
ஆளில்லா வீடொன்றில்
நாநீட்ட
தாகம் தணித்தவளின்
கைநக்கி
கோர்ப்பல் தெரியச்
சிறித்தான்

வேட்டை நாயில்லா
வீடொன்றாய்ப் பார்த்து
கோழி இரண்டையும் - தென்னங்
குலை நான்கையும்
தேசியச் சொத்தாக்கினான்

சிதறுண்ட கால்கொண்ட
சிறுபுலியின் கதவுடைத்து
பெண்மையை அரசுடைமையாக்கினான்

காலம் பொறுமையாய்
காத்திருக்கிறது
காலம் வருவதற்காய்

30-11-2012

தேவதைகளின் தனிமை

நீயென்னைத்
தனித்திருந்த
நாட்கள் நான்தும்
நரகங்களாகிப் போயின

பார்க்கும் பொம்மைகளில்
கூட நிழலாயது
உன் முகம்

அதிகாலை அணைப்பும்
முத்தமும் சிறுநீர்மலும்
எதுவுமற்று விடிந்திருந்தது
வாழ்க்கை

உன்னை வந்தடைந்த
ஐந்தாம் நாள் காலையில்
உளர்க்குருவிகளோடும்
ஓட்டுப்பல்லிகளோடும்
தோட்டத்துப் பூக்களோடும்
பேசிக்கொண்டிருந்தாய்

மனிதர்கள் அற்ற
தனிமைப் பெருவெளியில்
நீ
மகிழ்ச்சியோடு
மட்டுமேயிருந்தாய்

கண்டவுடன்
பொம்மைகளைப் புறமொதுக்கி
கட்டிக்கொண்டாய்

அக்கணத்தில்
அர்த்தப்படுத்தியிருந்தாய்
என்
வாழ்க்கையையும்
தனிமையையும்

தேவதைகளின் மொழி

பல்லிகளைக் காட்டி

“உள.. உள..”

பறவைகளைக் காட்டி

“கீ.. கீ..”

அழக்கவோ

பிழக்கவோ போனால்

“அப்பா ஹ் ஹ்”

வாலாட்டி நாநீட்டி

விளையாடி மறைகின்றன

பல்லிகள்

நாளை வருமாறு

கொஞ்சி அனுப்புகிறாள்

பறவைகளை

தேவதைகளின் மொழியறிய

நாயைக் காட்டி

“தோ... தோ...” என்கிறேன்

சிரித்து மறுத்து

“நா...ய்..ய்” என்கிறாள்

திக்... கித்... திக்... கி...

ழுத்த மகன்

நான்

யாராய் இருந்திருப்பேன்
அக்காவின் உலகில்

பொட்டிக்கும் பூவைத்தும்
அழகு பார்த்தவள்
தெருச்சண்டைகளில்
எனக்காய் வாதிட்டவள்

பாவாடை மழப்புகளில்
எனைப் பாதுகாத்து
அப்பாவின் பிரம்பழகளை
அவளே வாங்கியவள்

பந்திகளில் முந்தி
எனக்காய்
பலகாரம் சேமித்தவள்

கட்டிக் கொள்பவனை
எனக்கும் பிழக்கவேண்டுமென
மீசை வைக்கச் சொன்னவள்

அவள் உலகில்
யார்யாராகவோ
நான்

யாருடைய உலகிலும்
தம்பியாக முடியாமல்
ழுத்த மகன்

காடு பிடித்தல்

சுவரில் பூட்டிய மலியில்
மூஸ்கவரி பார்க்கிறேன்

ஒட்டகச்சிவிங்கியாகி
பெருங்கழுத்தெடுத்து
நடக்கிறது மனம்
மரங்களுக்கு மேலாக

மனமெங்கும்
வளர்ந்து கிடக்கின்றன
மரங்கள்

பசுமையும் வறட்சியும்
குளிரும் அடர் மழையுமாய்
என்னைக் கடந்து கொண்டேயிருக்கிறது
காலம்

சுவர்ப் பல்லி
நாக்கை நீட்டி
பிழக்கப்பார்க்கிறது
அமேசான் சிலந்திகளை

சகாராவின் கோடையில்
தாகமெடுத்தது
நயாகராவில் நீர் குழக்க
நடக்கின்றேன்

வழியெங்கும்
பசும்புல் மேயும்
துருவமான்கள்
புலிகளின் துரத்தலில்
பயந்து பாய்ந்தோடுகின்றன
சுவரில்

அறைந்து சாத்தப்பட்ட
கதவின் ஒலியில்
திடுக்கிட்டுப் பறக்கின்றன
வண்ணத்துப்பூச்சிகள்

காடு பிடித்திருக்கிறது
இங்கு ஆத்திரத்தைக் காட்டவும்
அறைந்து சாத்தவும்
கதவுகள் இல்லை

அழிப்பதும் பதிப்பதும்

கால்கள் பதிக்க
மாக்கரைத்தாயிற்று

விரல்கள் மடக்கி
அழக்கையை மாவில் முக்கி
சிறுவிரல் நிலத்தில் பட
மிதமாய் ஒரு குத்து

ஆட்காட்டி விரலால்
கரைசலைத் தொட்டு
சுவமன் முன்
பெரிதும் சிறிதமாய்
ஐந்து புள்ளிகள்

விரல்கள் பதிப்பதும்
கால்கள் வரைவதும்
கலையாகிவிட்டது
கிருஷ்ண ஜெயந்தியில்

வீடு முழுவதும்
அலைந்த நினைவுகளை
அழிக்கமுடியாமல்
குட்டிக்கால்களால்
ஓடித்திரிகிறது
குழந்தை

ஒரு சின்னக் குறிப்பு ...!

நந்தினி சேனியர்

எனக்கும் மன்னார் அமுதனுக்குமான நேரடி உறவு மிகக் குறுகியது. வாசிப்பின் மூலம் அவரை நானும் என்னை அவரும் சற்றுக் கூடுதலாக அறிந்துள்ளோம் என நினைக்கிறேன். சமீபகாலமாக அந்த உறவு “வீடுவரை உறவாக” பரிமளித்துள்ளது.

திரென அவர் தனது கவிதை நூலுக்கொரு உரையை கேட்டபோது நான் சற்று தயங்கினேன். என்னோடு நெருக்கமாகப் பழகிய சில இளம் கவிஞர்களை நான் விலக்கிக் கொண்டுள்ளேன். ஏனெனில் அவர்களை, அவர்களது கவிதைகளை, அவர்களது போலித்தனமான நடவடிக்கைகளை நான் அறிந்துள்ளேன் என்பதனால். இந்தப் பீடிகைக்குள் அமுதன் வரமாட்டார் என்று நான் நிச்சயமாகக் கூறுவேன். இனி விடயத்துக்கு வருகிறேன்.

ஒரு கலைப்படைப்பு வாசகனுக்கு தருவது உண்மையில் சில செய்திகளே. சமுதாய நடைமுறைகளை கேள்விக்கு உட்படுத்தி, அங்கு நிகழும் அபத்தங்களுக்கு எதிர்வினை ஆற்றுவதே ஒரு கலைஞனின் பணி, படைப்பின் பணி என்பதை நான் நம்புகிறேன். இத்தகைய போக்கினை மன்னார் அமுதனின் படைப்புகளில் நான் அவதானிக்கிறேன்.

அவரது கவிதைத் தலைப்புகளே அவரது உள்மன அவசங்களை வாசகர்களுக்கு உணர்த்திவிடுகிறது. உதாரணத்துக்கு சில தலைப்புகள்... ஆலமுடிகண்டன், எழுச்சியின் நிழல், தீர்ப்புக்கூறிகள், புத்தனின் சொற்கள்... என கூறிக்கொண்டே போகலாம்.

இன்று பல கவிஞர்கள் இருண்மை நிறைந்த வரிகளை எழுதி விட்டு இது கவிதை என்கிறார்கள். சாதாரண வாசகன் அதனை புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை என்று கூறினால்.. அவனை ஏளனமாகப் பார்ப்பதோடு, தங்களது தரத்துக்கு வாசகனையும் வருமாறு அழைக்கிறார்கள். மன்னார் அமுதன் இப்படி ஒரு பரீட்சையை வாசகர்களுக்கு வைக்கவில்லை என்று நான் பகிரங்கமாக கூறுவேன். அவர் கவிதைகளில் இருண்மைத் தன்மையை ஒரு சாதாரண வாசகனான என்னால் காண முடியவில்லை.

மன்னார் அமுதன் தனக்கு தெரியாத எதையும் எழுதவில்லை. அவர் வார்த்தைகளுக்காக அலையவில்லை.. ஒரு மகனாக, ஒரு கணவனாக, ஒரு தந்தையாக, ஒரு சராசரி மனிதனாகத்தான் கவிதை மூலம் எமக்கு அறிமுகமாகிறார், தன்னைக் காட்டிக்கொள்ளுகிறார். தனது சுட்டுவிரலை நீட்டி இவை இதோ இன்னவைதான் என சுட்டிக்காட்டுகிறார். கடும் கணைகளை வீசுகிறார், கண்டனங்களை பொழிகிறார், ஆவேசப்படுகிறார், ஆத்திரம், ஆதங்கம் கொள்கிறார். ஒரு பகிரங்க வாக்குமூலம் அளிக்கிறார். கொடுமைகளைக் கண்டு அவர் ஒப்பாரி வைக்கவில்லை என்பது இவரது பலம். இவரது கவிதைகள் அனைத்திலும் ஒரு “நான்” நிறைந்திருக்கிறான். அவன் ஆணாக மாத்திரமல்ல பெண்ணாகவும் சிலசமயங்களில் வெளிப்படுவதை நீங்கள் அவதானிப்பீர்கள்.

முத்தாய்ப்பாக.....

“விட்டு விடுதலை காண்”, “அக்குரோணி” தந்த மன்னார் அமுதனுக்கு எனது வாசக வாழ்த்துக்கள் என்றும் உண்டு... வாழ்க!

அன்புடன்,

நந்தினி சேவியர்.

22/08/2015.

‘VERY FEW WORDS ABOUT AN ENERGETIC YOUNG POET’

By KS Sivakumaran - Critic & Columnist

A young man hailing from the western part of the Northern peninsula Mannar with a pen name Mannar Amuthan writes poems and short stories in Tamil. He has brought out two books in Tamil. An IT specialist has a keen interest in contemporary arts and literature. He writes short stories too.

His second book of poems is titled Akkuroni (a contingent in the battle field in ancient times with infantry, elephants, horses and chariots). His poems speak of society, politics, and personal sentiments and of course love. He could write in traditional way and also scribe in the contemporary poetic manner. His handling of the Tamil language for poetic use is amazing.

In this week’s column I have tried to translate only the poems I liked most to indicate the type of poems the young writers write during the 30 year crisis and post-war situation.

Naan Manam, Pesukiren (I the Mind, Speak)

I jump here and there like a monkey
Avoiding branches of trees
Entrenched in values of Humans
Looking and looking for human qualities
In the Minds.
For me it seems always that
Either that is bigger than this
And yet another bigger than that
I waste today thinking and thinking over those
As usual even today it dawns with its own glory
The ashes of the burnt out yesterday's
And tomorrow's yet to blossom Aambal (Lotus)
I waste today thinking and thinking over those
To suppress me he tries and tries and fails.
The wounds he has are really the signs of
My own trespasses.
Even in my garden once in a blue moon
Flowers would bloom
When I begin to admire
He would bind me with
Meditation

My legs would tighten, breath would be short lived
On endless nights he would kill my flowers
In late nights for a while he would weep and sleep

'cause of the wounds

My pains and joy would submerge within me

Perhaps one day his heart will burst in weight

And the blood vessels swell and burst

And even on that day he would die a good man

I with unrequited desires come out roaming

Ithu Thaan Kaathalo? (Is this called Love?)

The moments between you and me

Is always beautifully dawning

As poetry

When in anger you would beat me

It hurts me not – but today

You keep silent, it pains me

For us to shine like gems

Without no other views than

Single aim of purpose-

Are we then comrades joined hand?

For a dogmatic policy?

In cooking in family, isn't

The gravy a scramble

And false disputes the salt?

For me to follow yours

And you to tolerate me daily

Till contrary views elongate

Let's under moonlit night

Talk without ending the debate

And go to sleep.

Is this the so-called Love?

Naan Illai Entraal... (If I'm not there...)

I would also die in any moment
Entangled in the ghastly teeth
Of the circle of time
The earth would circle as always
The bursting bud would blossom
After the dusk in pre- night
The moon would spring
Even on that day
Under water-less moonlight
Grandma would grind flour
To make vadai
And the Sun as usual will rise
In the East
Even if it rises in the West
We will sweat without fail
On the Third Day like the dried up river
Tears would have dried too.
Each one proceeds for action
With ideas stimulated
Relationship will fly away.
Once again on the Thirty First Day
Their dead tongues and the relationship
Rekindled with thoughts for me.
Those that would not give me
What I wanted once
Will voluntarily come forward to
Feast on my behalf thinking that

I would like it
Giving an opportunity to those who
Did not know how to live
I will lie in the centre of the ground
With closed mouth
My ears would remain open always
To listen to their lies
I like a tree that fell, dried and burnt
And disappears me too would perish
To fill the vacuum without me another
Stem would sprout
Circling globe would whirl even faster
Even then one would say
“If I am not there?”

There are many more long and short poems by Mannar Amuthan which lends for translation but he could do better as a poet if he condenses some of his philosophical thoughts and social consciousness in concrete form using figurative language rather than relying on mere statements which many young poets practise in their so-called poems.

However he is a better poet than many because his lines reveal his sincere rendition of what he feels and thinks. I suggest that he reads more and more poems in both Tamil and English to be familiar with Modern and contemporary poetry.

Courtesy:

sivakumaran.ks@gmail.com

7th December 2011, Daily news- Artscope

ஆசிரியரின் பிற நூல்கள்...

இயற்பெயர் ஜோசப் அமுதன் டானியல். வடமாகாணத்தில் மன்னார் தீவில் சின்னக்கடை நகரைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். 1990 ஆம் ஆண்டில் புலம்பெயர்ந்து தென்னிந்தியாவில் கல்விகற்றவர். கணனி விஞ்ஞானம் (இளமணி பட்டம்), பட்டப்பின் பட்டயக் கல்வி, சமூகவியல் (முதுமணி பட்டம்), ஆங்கில இலக்கியம், உளவியல் என நான்கு துறைகளில் 13 பட்டயக்கல்வி நெறிகளை நிறைவுசெய்திருக்கிறார். சிறுவயது முதலே சிறுவர் இலக்கியம், தெருக்கூத்து, கவிதை, கடடுரை, சிறுகதை, விமர்சனம் என கலை, இலக்கிய சமூக செயற்பாடுகளில் ஆர்வம் காட்டியவர். இவர் விட்டு விடுகலை காண் (2009), அக்குரோணி (2011) ஆகிய கவிதை நூல்களையும், சகவாழ்வு எனும் கருப்பொருளில் அன்ன யாவினும் (2015) எனும் குறும்படதையும் இயக்கியுள்ளார்.

கிழக்கினங்கையின் நடாகம் இலக்கிய வட்டம் வழங்கும் அகஸ்தியர் விருது, கலைத்தீபம் விருது மற்றும் தேசிய கவிஞர்கள் சம்மேளனம் வழங்கிய (2012) காவ்யஸ்ரீ விருது ஆகியவற்றை தனது கவிதைகளுக்காகப் பெற்றிருக்கிறார்.

இத்தனை திறமைகளையும் தகைமைகளையும் கொண்ட மன்னார் அமுதன் ஒரு முழுமையான இலக்கியவாதி. ஒரு பன்முகப் பார்வையாளர். கவிதை அவரிடம் கைகட்டி நிற்கும்படியான கவித்துவத்திற்கு அவர் சொந்தக்காரர். வார்த்தை ஜாலங்களால் யதார்த்தங்களைப் போர்த்தும் போலி எழுத்துகள் அவரிடம் இல்லை. எதுகை மோனைகளை வரவழைக்க வார்த்தைகளை ஒருபோதும் அவர் வலிந்து திணிப்பதில்லை. சுருங்கக்கூறின. எழுத்தாளர்கள் என்றால் இப்படித்தான் இருக்கவேண்டும் என்பதற்கான ஒரு சிறப்பான எடுத்துக்காட்டு மன்னார் அமுதன்.

- மன்னாரான் ஷிஹார்

₹200 \$6 €5

Cyber City, Mannar.
Tel: (+94) 715797597